

MOTÝĽ

II. DIEĽ

DÉMONOV
ANJEL

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

DÉMONOV
ANJEL

Copyright © 2020 Michaela Ella Hajduková
Zodpovedná redaktorka Anetta Letková
Dizajn © Motýľ design 2020
Obálka Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Bernadette Newberry/Arcangel, Slava Gerj/Shutterstock
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2020
Tlač: NIKARA, Krupina

ISBN: 978-80-8164-213-5

II. DIEL

DÉMONOV
ANJEL

MICHAELA ELLA HAJDUKOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

„Stávaš sa navždy zodpovedným za to,
čo si k sebe pripútal.“

Malý princ

Čas je iba ilúzia.

Albert Einstein

1. kapitola

Sedela som na svojej posteli s neprítomným pohľadom upretým kamsi preč a donekonečna si prehrávala tú scénu. Jeho prázdne unavené oči, strhanú tvár, skazu okolo neho i v ňom, jeho zronený hlas, keď vyslovil moje meno, a napokon ten dotyk. Ešte stále som cítila na tvári jeho ruku.

Naivne som si myslela, že teraz, keď už nie som človek, to celé predsa musím zvládnuť lepšie. Stala som sa Luminiou, preto je viac ako isté, že budem svedkyňou strašidelných vecí, ktoré sú spojené so smrťou, a nemôžem sa po každom odvedení duše psychicky zrútiť.

Napriek tomu som sa teraz presne tak cítila. Vnútro ma nenormálne bolelo, nebola som schopná ani ulaviť duši slzami. A vtedy to prišlo. V tej úplne najnevhodnejšej chvíli, keď som mala od vyrovnaného stavu mysle tak ďaleko ako odtiaľto k Amadeovi, som začula volanie. Nebolo od Aishe ani od inej zo sestier. Bolo to volanie duše. Rozhodla som sa ho vypočuť, skúsiť to. V poslednej sekunde mi došlo, že to robím preto, aby som sa odpútala od depresívnych myšlienok na Amadea.

Preniesla som sa za tým zvukom a na okamih ma zarazilo, kde som sa ocitla. Oviaľ ma nočný vietor a uši mi zaplnil krik ľudí, majáky sanitiek a karabinierov.

„Videla som to! Preboha, chudera dievča!“ jačala akási staršia žena, ktorú ďalšie dve upokojovali. „Postavila sa a skočila! Iba tak! Roztiahla ruky, akoby chcela lietať. Bože, to je hrozné, hrozné...“

„Chodte ďalej od okraja, toto je miesto činu.“ Karabinieri ohraničovali miesto na moste páskou. Anjelský most v Ríme bolo miesto, na ktorom som stála. Prestala som vnímať kričiacich ľudí aj záchranné zložky, pohľad mi zabľúdil na rieku Arno, kde sa práve ponorili potápači, a hneď potom som zbadala ju. Najprv to bol iba záblesk slabého svetla, ktoré začalo nadobúdať tvar ľudského tela.

Dievčina nevyzerala na viac ako pätnásť rokov. Nohami hompálala vo vzduchu a ruky si tisla medzi kolená. Neprítomný výraz tváre upretý do vody naznačoval niečo strašné. Že si uvedomuje, čo spravila, a ani po smrti to neľutuje. V tej istej sekunde som si prečítala jej dušu.

„Domenica?“ oslovila som ju a prikročila bližšie. Zodvihla hlavu a uprela na mňa prázdne čierne oči. Vlasy mala mokré, tenké tielko na špagetových ramienkach a džínsové šortky tiež. Na dievčenskej tvári prázdny, apatický a odovzdaný výraz. „Nemusíš sa báť, prišla som po teba. Volala si ma.“ Nebola som si istá, či to, čo hovorím, sú tie správne slová, ale nebol tu nik, kto by skontroloval moje konanie.

„Nebojím sa. Nie je čoho.“ Jej hlas znel ako hlas starej ženy, ktorá prežila dlhý a ťažký život. Znova sa pozrela do vody.

„Viem, prečo si to urobila.“

„Odkiaľ to vieš?“ pozrela sa na mňa prekvapenými očami, ale hneď aj pomykala plecami. „Vlastne... to je jedno.“

„Nie je to jedno. Viem o tebe všetko. Viem, že si roky robila všetko pre to, aby si ťa rodičia všimli,“ povedala som a posadila sa vedľa nej. Na ruke sa jej vynímala žiletkou vyrezaná veľryba. V mysli mi v sekunde prebehla desivá hra, ktorej súčasťou sú príšerné úlohy, ktoré plnia zúfale decká. Natiahla som ruku a povzbudivo som sa na Domenicu usmiala. „Pod' so mnou, odvediem ťa do svetla.“

„Kam?“ udivene pozrela na moju ruku, ktorou som držala tú jej, a potom na moju tvár.

„Som Sprevádzačka do svetla, moje meno je Alessandra. Tu už nemáš čo robiť.“

„Myslela som si, že samovrah nemá právo ísť... niekam hore...“

„Iste, že má. Pod'.“ Zarazil ma tón jej hlasu i fakt, že samu seba nazvala tým slovom. Prekvapilo ma, že také mladé dievča nie je po smrti zmätené.

Domenica si zahryzla do pery a otočila pohľad do vody. Akoby až teraz pochopila, čo sa stalo. „Naozaj som mŕtva?“

„Áno, si,“ povedala som pravdivo.

„Tú hru som nechcela hrať. Naším som dávala indície, že ju hrám, a aj keď je to proti pravidlám, ale... práca... práca a zas len práca. Bola som neviditeľná,“ uprela na mňa zúfale oči.

„Už sa tým netráp,“ pohladila som ju po tvári. „Pod' so mnou. Máš za sebou ťažkú cestu.“

Vstala som a intenzívne si predstavila schody, po ktorých ju odvediem, a ony sa vynorili z ničoho. Jeden po druhom, sprevádzané svetlom a dúhou neuveriteľných odtieňov. Domenica sa zadívala hore, stojac pri mne, a ja som ucítila, ako ma chytila za ruku. Stisla som ju a povzbudzujúco sa usmiala.

„Pod.“ Vyročila som, ona tiež a jej smrteľný život sme nechali tu. Jej ruku som pustila až v Sequesterii, keď som ju ukolísala do hlbokého spánku a uistila ju, že všetko bude v poriadku. Uverila mi, musela, moje schopnosti boli mocné a ja som sa ich postupne učila využívať a spoznávať ich rozsah.

Ešte niekoľko sekúnd som však sedela vedľa nej a uvažovala.

„Alessandra,“ oslovil ma tichý hlas, a keď som zdvihla hlavu, dívala som sa do Lucidielovej tváre. Natiahol ku mne ruku a pomohol mi hore. Kráčali sme preč odtiaľto a mne sa okolo nôh ovíjala hmľa, ktorá mizla, až kým sme sa neocitli na tráve v lese.

„Zvládla si to výborne,“ prehovoril konečne, akoby bolo nedôstojné rozprávať pri dušiach, ktoré práve prišli do svetla. „Nie všetky Luminie sú pripravené odvádzať duše takto skoro.“

„Nebola som si istá... na prvýkrát priviesť mladé dievča, ktoré si siahlo na život... možno som naivne dúfala...“ hovorila som bez rozmyslu a náhle som zmĺkla. „Neviem v čo... Smrť nie je nikdy dobrá a ľahká.“

„Občas áno,“ nesúhlasil so mnou. „Stáva sa, že duša prežije dlhý život a na jeho konci, keď odchádza, je zmierená a vyrovnaná. Nešpimínaš si?“

„Ach, áno... máš pravdu. Môj život v kláštore.“ Skutočne som sa rozpamätala na to, že som smrť vítala.

„Neboj sa, postaráme sa o ňu. Onedlho sa jej ujme Levidius. Ako si si zvykla v Animaerii?“ zmenil tému.

„Je tam krásne... také pokojné a tiché. To miesto je dokonalé. Ako Caeluris. Zoznámila som sa s Kilianom i jeho družkou Dilou a Aisha ma priviedla aj do Asylia. Tie duše, ktoré sa v ňom nachádzajú... znovu sa teda vracajú do ľudského tela?“

„Áno. Duša začína celkom nanovo, vyberie si život a narodí sa. Po smrti bilancuje, či sa niečo naučila v tom živote. Ak nie, dostáva novú šancu.“

„Kolkokrát?“

„Donekonečna,“ usmial sa. „Kolkokrát je potrebné. Napokon sa každá duša dostane na najvyššiu úroveň. Niektorým to trvá dlhšie, iným kratšie.“

„Asi je toho ešte veľmi veľa, čo neviem,“ podotkla som.

„Veľa vecí sa dozvieš postupne. Musím ísť, rád som ťa znovu videl,“ pohladel ma po ramene, usmial sa a zmizol.

Spravila som to isté a v nasledujúcej chvíli som znova sedela na lôžku a dívala sa do okna, v ktorom sa vánok pohrával s bielou záclonou. Nemyslela som už na Domenicu. Jej duša je v tých najlepších rukách, postarajú sa o ňu. Neostane sama a to ma upokojovalo. Myslela som na niekoho iného. Bolesť sa nezmenšila ani o trochu a ja som zrazu mala pocit, že dlhšie to už nevydržím. Dlhšie už nie. Privrela som oči a želala si objaviť sa na tom istom mieste ako naposledy.

V strede miestnosti ležal luster. Akoby ho mocná sila strhla zo stropu a tresla o zem. Bol vyvrátený ako loď, ktorá narazí v silnej búrke na pobrežie. Cez rozbité okná vháňal divoký vietor potrhané záclony. Viali do priestoru ako ruky, ktoré sa pokúšajú niekoho chytiť. Vykročila som a sledovala pohromu okolo seba. Barokový nábytok ležal polámaný všade, kam som sa pozrela. Pristúpila som k stene, kde som si pamätala drahé látkové tapety. Teraz bol vzor na mnohých miestach rozdziapaný.

Rozhliadla som sa po spálni, mesačné svetlo jej dodávalo desivý modrosivý nádych. Vo všetkom tom neporiadku bola celá iba posteľ. Len krásne lôžko s baldachýnom, kde...

„Kto si a čo tu chceš?“ zamrazil ma jeho hlas. Otočila som sa. Nevyzeral tak strhane ako naposledy, hoci oči mal stále ustaté. Bol

oblečený v tradičnom odevu Princa. Čierne nohavice a plášť na nahej hrudi. „Čakám.“ Tón jeho hlasu rezal. Oči sa na mňa dívali chladne.

„Naposledy si ma spoznal,“ našla som napriek všetkému pevnú pôdu pod nohami a odhodlane sa mu pozrela do tváre, hoci sa pohol a obchádzal ma ako lovec svoju korisť, pričom nespustil zo mňa skúmavý studený pohľad.

„Naposledy som bol mimo a videl som to, čo neexistuje. Tak kto, dopekla, si a čo tu chceš?“ zastal predou mnou celkom blízko a mňa to donútilo o krok ustúpiť.

„Som Aless...“

„Alessandra je mŕtva!“ zahrmel. „Možno máš jej tvár, ale ju by som cítil aj z konca sveta. Viem, kde je a odtiaľ sa nedá vrátiť! Čo chceš? Nie si prvá sukuba, ktorá ma balamutí jej tvárou, aby ma dostala do postele. Zmizni, kým sa nenaštvem ešte viac,“ zasyčal a otočil sa mi chrbtom.

Vykročila som k nemu a dotkla sa ho. „Čo keby si ma vypo...“

Znova mi nedal dohovoriť. V sekunde sa obrátil a zovrel mi ruku. Zamračila som sa. Pohol sa, schmatol ma za ramená a neľudskou rýchlosťou ma preniesol spálňou a pritisol o stenu. „Urob to opäť a zlomím ti ruku.“

Ibaže teraz som sa nedala, odrazila som jeho ruky. „Teraz počúvaj ty mňa. Je fajn, že sa tak veľmi držíš spomienky na mňa, ale mohol by si ma trochu vnímať a zistil by si...“

„Dost!“ prerušil ma zasa, vrhol sa ku mne a pokúšal sa ma dostať preč zo spálne. Tak som zapojila svoju silu. Otočila som sa a držala jeho ruky. Nebol prekvapený, sukuby majú moc ako inkubovia.

„Neodídem, kým ma nebudeš počúvať!“ kričala som, kým sme spolu zápasili, lebo sa ma stále pokúšal dostať preč a naše sily začínali byť vyrovnané.

„Nechcem ťa počúvať! Nerozumela si, že nie si prvá a asi ani posledná?“

„Keby si prestal hovoriť hlúposti a sústredil sa na mňa aspoň na okamih...“

„Nie! Nemám najmenší dôvod!“

Neprestávala som sa brániť, a tak mi podrazil nohy. Prilahol ma na koberci a ruky mi držal pri hlave. Zlo v jeho očiach bolo nekonečné. „Chceš, aby som ťa pretiahol iba preto, lebo sa na ňu podobáš? Si tvrdohlavejšia ako tie pred tebou. Máš desať sekúnd na to, aby si ma presvedčila. Povedz mi niečo, čo viem iba ja a ty. Ak tvrdíš, že si Alessandra, nemal by to byť problém.“ Zlovestný úšľabok ma presvedčil, že neverí, že splním jeho požiadavku.

Prestala som sa brániť a usmiala som sa. Bol tak blízko, že som neuveriteľne intenzívne cítila jeho vôňu. Drvil ma svojím telom a začalo to byť pre mňa neznesiteľné.

„Kedysi veľmi dávno... som žila v Lucce. U tvojho priateľa Niccola Paganiniho. Tam sme sa stretli, bola som vtedy ešte dieťa. Veľmi nadané dieťa, ktoré zomrelo skôr, ako si stihlo uvedomiť život. Tvoje meno je kombináciou mňa a Niccola. Volala som sa Alessia Lombardiová,“ hlas sa mi zlomil a na jeho tvári sa objavil obrovský žiaľ. Zabolelo ma to a vytryskli mi slzy.

„Alessandra,“ šepol zlomene. Vstal, vytiahol ma na nohy, chytil mi hlavu do dlaní a dlho iba neveriaco opakoval moje meno, kým mi prstami prechádzal po tvári, kopíroval krivky líc, viečok, nosa i pier.

Mojich desať sekúnd dávno uplynulo.

2. kapitola

Svet okolo nás prestal existovať. Naše vlastné svety zanikli. Všetko explodovalo v nepodstatnej mase. Zrazu nebolo pre neho dôležité ani to, ako som sa sem dostala, ako je možné, že žijem, iba to, že som to ja a že som tu. Dotýkal sa mojej tváre, vlasov a ja som musela privrieť od slasti oči a mierne nakloniť hlavu, a hoci jeho dotyky boli nežné, v predstavách som zašla omnoho ďalej.

Zodvihla som ruky a rozopla mu plášť. Nechala som ho spadnúť

na zem a dlane priložila na jeho hrud'. Otvorila som oči, dívala sa do tých jeho a dlaňami skĺzla nižšie. Prstami som zavadila o bradavky a potom o jeho pevné brucho.

Zavrčal a na okamih zaklonil hlavu, keď som sa zastavila na spona opasku.

„Varujem ťa...“ vydýchol. „Zemetrasenie vo Florencii by vzbudilo priveľa otázok...“

Zahryznutím si do pery som zadržala smiech. Znova sa na mňa zadíval a zrýchlil našu hru. Trhol zlatou sponou, ktorá na jednom pleci držala moje šaty a odhodil ich. Preleteli vzduchom ako ľahučký závoj. Spravila som krok a nahá som sa k nemu pritísila. Zastonal, keď ma jeho paže zovreli a privinuli na jeho telo. Zadržala som dych, keď som na bruchu ucítila jeho stuhnutý úd uväznený v nohaviciach. Objala som ho a on ma zodvihol vyššie. Dlhé sekundy držal moje telo nad zemou pritlačené tak blízko na to svoje.

Prstami som mu zašla do vlasov a odtiahla sa len toľko, aby som mu videla do tváre. Pootvorené ústa som pochopila ako pozvanie. Zakliesnili sme sa do seba perami a jazykmi v divokom, pradávnom tanci.

Pohol sa a vzdialenosť medzi nami a posteľou prekonal kozmickou rýchlosťou. Chcela som ho tak veľmi, až sa mi chvelo telo, chcela som, aby sa vpil do mojej kože, chcela som...

Uložil ma na svoje lôžko, čo bolo pre mňa splnenie sna. Držal sa nado mnou rozkročený a na rukách a trýznil sa tým, že pohľadom prechádzal po mojom nahom tele pod sebou. Zodvihla som nohu a obtrela sa nahou kožou o vnútornú stranu jeho stehna.

„Na čo ešte čakáš?“ vydýchla som zúfalo a moje ruky opäť spočinuli na pracke jeho opasku, ale tentoraz ma nechal. Dovolil mi však iba rozopnúť opasok, lebo keď som siahla po zipse, prstami som sa obtrela o jeho mužnosť a viac nevydržal. Strhol si nohavice a nahým telom ma v sekunde pritísol do postele. Čas sa spomalil, dlaňou ma pohladil po vnútornej strane stehna a nohu mi zodvihol vyššie. Oči uprel do tých mojich a ja som mu horúci pohľad opätovala. Tvrdo do mňa prenikol a moje telo sa prehlo pod náporom rozkoše.

V žalúdku mi vybuchla nálož, keď sa znova pohol, a ja som ho objala oboma nohami. Hýbal sa vo mne rýchlejšie a ja som zas spomalila čas.

Nesúhlasne zavrčal, pobozkal ma a za trest ma prinútil stonať do jeho úst, kým prirážal tak silno, že som nevedela dýchať. Neodtrhol sa odo mňa, nežne mi hrýzol pery a pevne zovrel moje boky. Využila som svoju moc a prevalila ho zo seba. Kým sa spamätal, sedela som na ňom a on stisol moje stehná. Nedovolil mi však dlho mať nad ním takú prevahu. Posadil sa, jednou rukou ma objal a v jeho očiach horeli ohne, keď vstal tak, aby neprerušil naše spojenie.

V ďalšej sekunde som bola pritisnutá o hodvábné tapety a on do mňa prenikal tak tvrdo, až sa mi od slasti zahmlievalo pred očami. Stonala som a prestala s ním bojovať o moc. Napokon ma položil na koberec, prsty oboch rúk si preplietol s mojimi a natiahol mi ich nad hlavu.

„Ama-deo,“ zastonala som z posledných síl tesne pred tým, ako môj výkrik vyplnil priestor okolo nás, a vo chvíli, keď zareval, oddelili sme sa od svojich tiel a ešte veľmi dlho sa točili v spoločnej rozkoši v priestore bez vzduchu a času...

Niekoľko minút sme potom vedľa seba len ležali a ja som sledovala popukaný strop okolo miesta, kde kedysi visel krásny luster. Ama-deo mi stisol ruku a preplietol si prsty s mojimi. Akoby sa chcel uistiť, že som stále skutočná, že to nebol iba živý horúci sen.

„Som tu, láska, stále som tu,“ otočila som k nemu tvár.

„Ako je to možné, Alessandra? Viem, že si to ty, ale tiež viem, že si zomrela a teraz by si mala byť v Caelurise,“ otočil sa ku mne celým telom a spýtavo sa mi díval do očí.

Zodvihla som ruku, pohľadila ho a on ma pobozkal na dľaň. „Nežijem v Caelurise,“ povedala som a pomaly vstala. Zodvihla som obe ruky a prinútila rozbitý luster, aby pozbieral všetky svoje postrácané kvapky a vzniesol sa hore, kam patrilo. Keď posledná krištáľová slza zapadla na svoje miesto, otočila som sa k oknám. Zacelila som sklá, závesy predĺžila a prinútila opäť žiarieť čistotou. V priebehu ďalších sekúnd som dala do poriadku rozbitý nábytok a dľaňami prešla po

rozdriapaných tapetách, ktoré prilahli k sebe, akoby neboli nikdy porušené.

V tej chvíli ma chytil za ruku a otočil k sebe. V jeho očiach bolo zvláštne poznanie, ale aj strach.

„Povedz mi, že sa mýlim. Všetka tvoja moc... patríš teraz k vyšším bytostiam.“ Nebola to otázka a jeho oči dookola opakovali nie, povedz nie, nie, nie... „Máš v sebe priveľa svetla,“ povedal zrazu neprítomne a aj ja som sa rozpamätala na to, na čo som mala zabudnúť, lebo mi vymazala spomienky. Vtedy u Lilith, veštba a zrkadlo.

Obe dlane som pritisla na jeho hrud'. „Som Luminia, Amadeo. Sprevádzачka do svetla.“

„Nie!“ odstúpil a zareval tak, že z náhleho tlaku zacinkali kvapky lustra o seba. Pristúpila som k nemu a objala ho. Držal ma celkom blízko pri sebe a ja som nechcela uvažovať nad jeho reakciou, lebo jediný dôvod bol ten, že sme sa ocitli na opačných brehoch.

„Nevzdám sa ťa, je mi jedno, ako sa veci majú,“ povedala som s perami na jeho hrudi.

„Môj anjel,“ vydýchol. „Tak veľmi som ťa chcel spať. Teraz si však môj protipól. Ty si svetlo a ja som tma.“

„Protiklady sa vždy priťahovali,“ nebojácne som pozrela do jeho očí. „Milujem všetku tmu, ktorú máš v sebe. Teraz som tvoja na večné veky.“

„Tak potom i ja milujem všetko svetlo, ktoré máš v sebe.“

Sklonil sa, ja som sa postavila na špičky a on ma nežne pobožkal. Spečatili sme naše vyznanie a boli ochotní radšej nechať roztrhnúť zem napoly, ako sa ešte raz oddeliť od toho druhého.

3. kapitola

Čakala som všeličo. Pokarhanie, poznámky, výčitky, problémy alebo aj katastrofu. Bola som pripravená hájiť svoje srdce a argumentovať. Nič z toho nebolo potrebné. Na chodbe vedúcej do kuchyne

som strela Lilju so Zoranou vo veselom rozhovore. Usmievali sa na mňa, pýtali sa, ako som si privykla na nový domov a aké bolo prvé prevedenie duše.

Bola som šokovaná. Buď nevedeli nič, alebo ich to nezaujímalo. Pravdepodobnejšie bolo asi to prvé. Jedna vec je čítať odvedené duše a iná svojvoľne čítať duše sestier. Z morálneho hľadiska bolo to prvé prospešné našej veci, preto som nadobudla pocit, že nevedia nič, lebo jednoducho nemajú odkiaľ.

V kuchyni som si teda vzala nejaké jedlo, ktoré som dostala do seba postojačky. Kým som odišla, objavila sa tam Sayuri, takisto vysmiata od ucha k uchu. Spýtala sa, či s nimi pôjdem na večeru k Samii. Súhlasila som a doteraz mám pocit, že som sa nespamätala. Prešlo mi to. Milovala som Amadea, hoci som si veľmi dobre uvedomovala, že mal pravdu. Ja som svetlo a on tma.

Zahnala som tieto myšlienky, pohodlnejšie sa usadila v bazéne a sústredila sa radšej na ďalšie odvedenie duše, ktoré som mala za sebou. Volanie som počula ešte stále ukrytá v Amadeovom náručí. Do svetla som odviedla ženu, ktorá zomrela v spánku vo veku deväťdesiatosem rokov. Mala veľkú rodinu, v kruhu ktorej prežila krásne roky, a so smrťou bola vyrovnaná.

Vytiahla som z vody ruku. Chvíľu som sledovala padajúce kvapky zo svojej pokožky a potom som uprela pohľad na pohár s vínom. Privolala som ho, on sa vzniesol a ladne zakotvil v mojej ruke. Napila som sa a v tej chvíli som zachytila čosi zvláštne. Pokúšalo sa to ku mne dostať, ale nebolo to volanie duše ani mojich sestier.

Alessandra, rád by som vedel, čo máš práve na sebe, rozoznala som súvislú vetu a vybuchla do smiechu.

Ach, neverím, že sa sem dostali tvoje hriechne myšlienky, vyslala som za ním svoju odpoveď.

Chcel som skúsiť, či to bude fungovať, a ako počúvam, funguje. Tak odpovieš mi už? znel zvodne jeho stíšený hlas v mojej hlave.

Privrela som s úsmevom oči a pokúšala sa predstaviť si jeho tvár pri tejto našej myšlienkovvej konverzácii.

Aha, a čo nejaká pekná ilúzia? vrátila som mu to.

Nuž, môj milovaný anjel, rád by som ťa vzal do nejakej nádhernej halucinácie, ale toto by už na teba nefungovalo. Už nie si človek, ale mocná bytosť, o čom som už mal možnosť presvedčiť sa. A tým sa zasa dostávame k mojej pôvodnej otázke.

Rozosmiala som sa.

Nemám na sebe nič. Som ponorená v bazéne a uvažujem nad tým, aké by to bolo, keby si bol pri mne.

Na druhej strane ostalo ticho.

Amadeo?

Prepáč, pokúšal som sa znova začať dýchať... a napadlo mi, že i ja mám bazén. Ak si spomínaš, je pohodlný a dosť veľký. A mám aj pár rúk navyše...

Hm, to je lákavá ponuka, povedala som a musela som si vo vode prekrižiť nohy, lebo už iba zvuk jeho hlasu ma vzrušil. Teraz však nemôžem. Dohodla som sa so sestrami, že s nimi pôjdem na večeru. Nemám žiadnu výhovorku, prečo nejst'. Nemôžem im povedať, že mi chýba jeden hladný démon a že keby bol tu, okamžite by som po ňom skočila a...

Fajn, fajn, pochopil som. Ak ma nechceš ďalej mučiť, zastav svoju reč... lebo ti porozprávam, čo by som s tebou v tom bazéne urobil, zatiahol prefíkane.

Zasa som sa musela smiať. Tak potom ti radšej nepoviem, čo so mnou robí už len tvoj hlas.

Toto asi nebol veľmi dobrý plán. Chcem ťa mať tu.

Vzdychla som. Viem. Musím ísť, ale keď sa vrátim, prenesiem sa priamo do tvojej postele, čo ty na to?

Že ťa budem čakať, moja krásna.

Pozrela som do okien a zistila, že zapadá slnko. Bol najvyšší čas vyjsť z vane a obliecť sa. Stále som bola myšlienkami pri Amadeovi, dokonca aj vtedy, keď sme lampášmi osvetleným chodníkom pomaly kráčali k Samii.

„Ešte si tam nebola, však?“ uvedomila som si pri sebe Aishu. Vo svetle lúčov sa krásne vynímala jej ruka pokreslená henovými znakmi a tyrkysové sári.

„Nie, nebola a som zvedavá. Všetky rozprávate o tom mieste samé ody,“ usmiala som sa.

„Tamto,“ ukázala kdesi doprava. „je Samiina reštaurácia.“

„Páni!“ vydýchla som a dívala sa na úchvatné miesto. Nízka budova na pobreží obkolesená kríkmi plnými kvetov sa napájala priamo na široké a dlhé mólo so stĺpmi ovitými popínavou zeleňou. Pomedzi to viseli lampáše podobné tým, ktoré lemovali chodník. Ohúrene som sa snažila nájsť niečo, čo ich drží, ale nenašla som to. Buď je to veľmi dômyselne ukryté, alebo visia iba tak vo vzduchu. V každom prípade to bolo veľmi efektné.

Vkročili sme na mólo pomedzi stoly a ja som si všimla, že je tu plno. Iba celkom vpredu s výhľadom na šire jazero bol voľný dlhý stôl. Okrem toho som však postrehla i to, že celé mólo vrátane stĺpov a stoličiek je prácou veľkého umelca. Všetko bolo plné vyrezávaných ornamentov a reliéfov.

Kým sme kráčali k stolu, pod topánkami mi čosi zachrupčalo a odvieďlo moju pozornosť od drevenej nádhery okolo. Jediný pohľad na podlahu ma presvedčil o tom, že je plná popadaných listov, a v tej chvíli som si uvedomila, že tu nik nie je oblečený tak naľahko ako my.

„Prišla jeseň. Ja sa však teším na zimu. Tá je tu krásna,“ odpovedala na moje nevyslovené otázky Lilja. „My necítíme zmeny teplôt. A v Animaerii je stále tá istá. V Caelurise sa striedajú všetky štyri ročné obdobia,“ vysvetľovala mi ďalej, kým sme si sadli k stolu a okamžite pred nás začali klásť misy a tácie s lahodne voňajúcim jedlom.

„Lilja miluje zimu,“ zapojila sa do debaty Sayuri. „Väčšinu svojich životov prežila v severských krajinách a len čo napadne sneh, obyvatelia mesta vedia, že tu bude varená-pečená,“ smiala sa.

„Najkrajší život som mala v Laponsku,“ pokračovala zasnívane Lilja a nakladala si na tanier jedlo. „Na ten sa nedá zabudnúť, hoci tam bola treskúca zima.“ Ako hovorila a otáčala hlavou, čierny vrkoč sa jej pohojďával na pleci a v jej modrých očiach bola napísaná nostalgia.

„Ja som väčšinu životov prežila v rôznych krajinách,“ zapojila sa Agape, „ale môj najobľúbenejší bude navždy ten v starovekom Grécku. Bola to nesmierne múdra civilizácia. Dokonca som v jednom z ďalších životov bola nadšenou archeologičkou a odkrývala som staré poklady tých čias.“

„Ja som v jednom zo životov bola baníkom,“ pridala sa Felicita a hraný nešťastný výraz jej tváre nás rozosmial. „Neviem, čo od tohto rozhodnutia moja duša očakávala, ale sekla sa. Mala som sa naučiť trpezlivosti, ale prečo práve v bani?“ zagúľala očami a zalomila rukami. Znova sme sa museli smiať. „Prirodzene, že som sa nenaučila nič, akurát som začala trpieť silnou klaustrofóbiou. Trvalo mi ďalšie tri životy, kým som sa jej zbavila.“

„A preto máš posteľ na terase?“ vybuchla smiechom Agape.

„Ale to... veď...“ Felicita sa pokúšala niečo povedať, no napokon aj ona chytila záchvat smiechu. „Odvtedy si myslím, že rozhodnutia duše musia prechádzať vývojom. Jednoducho sa občas stane, že si vyberú zle a ešte horšie. Nemám pravdu? Nevrav, že ty si sa vždy rozhodla dobre a správne,“ pozrela na Agape.

„Hm... no...“ ošívala sa so smiechom a my sme vedeli, že má tiež nejakú zábavnú historku. „V jednom z prvých životov som bola kurtizána,“ prezradila a ja som zachytila najskôr prekvapené tváre okolo, ktoré však zas prešli do záchvatu smiechu. „Moja duša od toho očakávala, že sa naučí poslušnosti. Hlúposť, viem. Tak som tam ohlúpila, že som z toho začala ťažiť a získavať výhody. V tom strašidelnom nevestinci som bola široko-ďaleko najlepšia a dotiahla som to až na bordelmamu.“

Smiali sme sa tak, až nám tiekli slzy. Čistá a milá Agape ako neviestka a napokon vymalovaná bordelmama bola bizarná predstava.

Kým sme jedli, každá z nás vytiahla nejaký život, ktorého výber jej veľmi nevyšiel. Ja som prispela jedným krátkym životom burlesknej tanečnice, ktorá sa prepila na druhý svet. Ten život mi pláva v hmle, lebo som skutočne bola pri každom vystúpení i po ňom poriadne strieskaná. Nemám tušenia, čo moja duša týmto životom zamýšľala, ale rozhodne to bol krok vedľa.